

Arrest

nr. 273 551 van 1 juni 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 25 februari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 januari 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 maart 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 14 april 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 22 april 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 augustus 2021 dient de verzoekende partij, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijf in functie van haar Belgische partner met wie zij wettelijk samenwoont.

Op 18 januari 2022, met kennisgeving op 21 januari 2022, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.08.2021 werd ingediend door:

Naam: S. (...)
Voorna(a)m(en): G.K. (...)
Nationaliteit: Sierra Leone
Geboortedatum: (...).1970
Geboorteplaats: Freetown
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend in de hoedanigheid van zijn Belgische wettelijke partner, genaamd V.M. (...) (RR (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 °, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden mét de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. "

Volgende documenten worden voorgelegd ter staving van de bestaansmiddelen:

- Uitkeringsattest Bond Moyson dd. 16.02.2021 voor de maanden februari 2020 tot januari 2021
- Uitkeringsattest Bond Moyson dd. 19.08.2021 voor de maanden januari 2021 tot juli 2021
- Historiek rekeningen voor de periode mei tot augustus 2021 op naam van de referentiepersoon

Uit de meest recente gegevens blijkt dat de Belgische referentiepersoon voor de maand juli 2021 € 1173,15 invaliditeitsuitkering ontvangen heeft. Hieruit blijkt dat zij niet over bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient, wanneer vastgesteld wordt dat het inkomen ontoereikend is, een behoefteanalyse te worden doorgevoerd. Uit de voorgelegde historiek blijkt dat zij onder budgetbeheer valt en dat zij voor de maanden juli en augustus 580 euro leefgeld ontvangen heeft via het budgetbeheer om in haar eigen levensonderhoud te voorzien. Dit is onvoldoende om een minimum aan waardigheid voor betrokkenen te garanderen zodat zij niet het risico lopen om ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. De overige vaste kosten (nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele-) communicatie,...) lijken allen door het budgetbeheer betaald te worden. Er is geen zicht op de variabele kosten zoals voeding, kledij, medische kosten, vervoer, etc. Het is redelijk te stellen dat zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico lopen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Er dient in dit kader tevens opgemerkt te worden dat de elementen van het dossier erop wijzen dat de referentiepersoon behoeftig is en niet beschikt over voldoende persoonlijke bestaansmiddelen om in haar levensonderhoud te voorzien. Immers, zij is heden in budgetbeheer (de reden hiervan is heden niet gekend) en zij kan genieten van een lagere huurprijs voor haar sociale huurwoning dewelke afwijkt van de basishuurprijs en werd aangepast aan het inkomen van de huurder. De sociale huisvestingsmaatschappij Volkshaard cvba heeft eveneens geoordeeld dat de referentiepersoon behoeftig is. Een persoon bijkomend ten laste weegt dus nog meer op de bestaansmiddelen van betrokkene. Behoudens bewijs van het tegendeel kan heden geenszins blijken dat referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om met het voor haar beschikbare leefgeld zowel in haar eigen levensonderhoud als dat van betrokkene te voorzien.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarden van artikel 40ter om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van "de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht."

Het middel luidt als volgt:

"2.1.1.

Dat conform artikel 40ter Vw. de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, welke ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon.

Dat de referentiepersoon een invaliditeitsuitkering ten bedrage van minstens 1.173,15 EUR per maand ontvangt, welk bedrag aan een budgetbeheerder wordt uitbetaald, die hiermee alle vaste lasten van de referentiepersoon betaalt (huur, nutsvoorzieningen, telefonie, verzekeringen, etc.).

Aan de referentiepersoon wordt door de budgetbeheerder maandelijks een leefgeld van 580 EUR uitgekeerd, waarmee enkel nog voedingsmiddelen dienen aangekocht te worden.

De referentiepersoon heeft immers geen kosten voor vervoer, noch koopt zij kledij, noch zijn er medische of andere kosten, zodat het bedrag van 580 EUR enkel dient aangewend te worden voor boodschappen. Dat verzoeker en zijn echtgenote maandelijks amper de helft van dit bedrag gebruiken en hiervan dus ruimschoots kunnen leven.

Bovendien is verzoeker ook aan het werk en heeft hij eveneens maandelijkse inkomsten (stuk 2), die uiteraard aan het gezinsbudget worden toegevoegd.

Het gezin van de referentiepersoon beschikt dan ook zonder enige twijfel over meer dan voldoende inkomsten om verzoeker ten laste te nemen, zodat er sprake is van een schending van artikel 40ter Vw.

2.1.2.

Dat de bestreden beslissing enkel rekening houdt met de maandelijkse inkomsten van de referentiepersoon en geen rekening houdt met de extra inkomsten waarover het gezin beschikt vanwege de tewerkstelling van verzoeker zelf.

Echter, volgens artikel 40ter Vw. moet bij een aanvraag gezinshereniging de Belg aantonen dat hij 'beschikt' over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Verblijfswet stelt echter geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch ratione personae, noch ratione loci.

Ook de voorbereidende werken bij de Verblijfswet stellen geen vereisten betreffende de herkomst van de bestaansmiddelen van de persoon die zich laat vervoegen.

Het woord 'beschikken' wordt in het woordenboek Van Dale gedefinieerd als : '1. Beslissen over : wijzend op iets beschikken; 2. Gebruikmaken van : vrij (kunnen) beschikken over' en in het woordenboek Wolters als '1. Gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. Beslissen over'.

Uit deze definities kan dan ook geenszins worden afgeleid dat een Belg niet zou kunnen beschikken over, of gebruik maken van het inkomen van zijn partner en/of andere inwonende gezinsleden.

Dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in diverse arresten heeft geoordeeld dat verweerder zich op een te enge interpretatie van de wet baseert (zie o.m. RvV nr. 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 191.456, 5 september 2017; RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart

2016; RvV nr.161.476 van 5 februari 2016; RvV nr. 145.913 van 21 mei 2015; RvV nr. 126.996 van 14 juli 2014).

Zo oordeelde de Raad dat met het instellen van de inkomstenvereiste in artikel 40ter Vw. de wetgever beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid. Bijgevolg staat een interpretatie waarbij ook rekening gehouden wordt met het inkomen van de partner van de Belg, op voorwaarde dat de Belg erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

Dat verweerder, door te eisen dat de voldoende bestaansmiddelen enkel afkomstig mogen zijn van de Belg/gezinshereniger, dan ook een voorwaarde toevoegt aan de wet en dan ook artikel 40ter Vw. schendt. Door geen rekening te houden met alle inkomsten waarover de referentiepersoon 'beschikt' (in casu de invaliditeitsuitkering van de echtgenote en het loon van verzoeker), schendt de bestreden beslissing dan ook artikel 40ter Vw., zodat deze dient vernietigd te worden.

2.1.3.

Minstens is de bestreden beslissing strijdig met artikel 42 §1, tweede lid Vw. dat bepaalt :

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid".

In casu heeft verzoeker aangetoond dat de inkomsten van de referentiepersoon aan budgetbeheer toekomen en de referentiepersoon een maandelijks leefloon van 580 EUR ontvangt waarvan enkel en alleen nog voedingsmiddelen dienen aangeschaft te worden.

Verweerder stelt dat dit bedrag onvoldoende zou zijn om een minimum aan waardigheid te garanderen en zowel verzoeker als de referentiepersoon het risico loopt om ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel.

Echter heeft de referentiepersoon een invaliditeitsuitkering die meer is dan de uitkeringen van de sociale bijstand, zodat er sowieso geen sprake kan zijn van het ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel. Een dergelijke redenering houdt bovendien geen rekening met het feit dat verzoeker zelf ook inkomsten heeft uit tewekstelling en alle eventuele andere kosten van het gezin (die er echter niet zijn), kostendelend worden gedragen door verzoeker en zijn echtgenote.

Het is immers niet enkel de referentiepersoon die uitsluitend en alleen de lasten draagt, doch wel het gehele gezin en deze worden dan ook betaald middels alle inkomsten van het gezin.

Dat de door verweerder uitgevoerde behoefteanalyse is dan ook niet van de juiste parameters uitgegaan en werd niet correct uitgevoerd.

Bovendien heeft verweerder bij de behoefteanalyse geen rekening gehouden met het gezinsinkomen, m.a.w. met het inkomen dat de referentiepersoon en dit van verzoeker zelf.

Verweerder moet immers 'op basis van de eigen behoeften van de Unieburger en van zijn familieleden' uitmaken 'welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De beroepsactiviteiten en persoonlijke inkomsten van verzoeker kan immers een wezenlijke invloed hebben de behoeften van de referentiepersoon en zijn dus relevant in het kader van de individuele behoefteanalyse.

Het eigen inkomen van verzoeker kan niet zomaar genegeerd worden, aangezien deze inkomsten mee zullen bepalen wat het financieel referentiekader uitmaakt van het gezin.

Het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld in arrest nr. 149/2019 van 24.10.2019 dat artikel 40ter Vw. de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn echtgenoot een verblijfsrecht zou kunnen krijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn.

Er kan dus geen rekening gehouden worden met de inkomsten van de echtgenoot en zoon van de Belgische referentiepersoon, aangezien hijzelf moet aantonen dat hij beschikt over de vereiste bestaansmiddelen.

Hoewel uit voorgaande bespreking blijkt dat inkomsten van derden niet meegerekend kunnen worden bij het bepalen van de bestaansmiddelen, kunnen deze uiteraard wel een invloed hebben op de behoefte van de verzoeker en de Belgische referentiepersoon. De samenwoning met andere familieleden kan immers een invloed hebben op de kosten verbonden om te voorzien in de basisbehoeften zoals woning, eten, verwarming, elektriciteit en dergelijke. In het kader van de behoefteanalyse is de verweerder niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens (RVV 20 november 2020, nr. 244.494).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat bij de behoefteanalyse geen rekening werd gehouden met de inkomsten van de inwonende familieleden en dat daarvoor geen motief worden aangegeven, zodat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht juncto artikel 42 Vw.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

Dat de bestreden beslissing hieraan geenszins voldoet en dan ook vernietigd dient te worden wegens schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, het algemeen rechtsbeginsel van de motiveringsplicht en schending van artikel 42 Vw.

2.1.4.

Dat het Hof van Justitie benadrukt heeft dat gezinshereniging de algemene regel is en dat de inkomenseis in de richtlijn strikt uitgelegd moet worden. Lidstaten mogen hun bevoegdheid om een inkomenseis op te leggen nooit zo gebruiken dat ze afbreuk doen aan het doel van de richtlijn, nl. het bevorderen van gezinshereniging en aan het nuttig effect ervan. Ook moeten lidstaten de inkomenseis steeds toepassen in het licht van artikel 7 (recht op gezinsleven) en 24 (hoger belang van het kind) van het Handvest van de Grondrechten van de EU (HvJ, 4 maart 2010, Chakroun, nr. C-578/08; HvJ, 6 december 2012, O. en S., C-356/11 en C-357/11).

Artikel 20 VWEU verzet zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat (statische) Unieburgers het effectieve genot ontzegd wordt van de belangrijkste "aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten" (HvJ, 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42). Een nationale maatregel waarbij de bestaansmiddelenvereiste enkel beoordeeld wordt met betrekking tot de bestaansmiddelen die de Belg genereert, kan het effectief genot van de belangrijkste aan de status van Unieburger ontleende rechten, waarover de Belg beschikt, ontzeggen. Immers, wanneer er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Unieburger en de derdelander aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, kan het nuttig effect van het Unieburgerschap in het gedrang gebracht worden aangezien deze afhankelijkheid ertoe kan leiden dat de Unieburger als gevolg van de weigering van de gezinshereniging gedwongen zal worden niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

Dat er dan ook sprake is van een schending van artikel 40ter Vw..

Dat in het arrest Chakroun van het Europese Hof van Justitie (C-578/08, 4 maart 2010) waar de Nederlandse overheid een aanvraag tot gezinshereniging had afgewezen omdat de financiële middelen van de betrokkene lager waren dan het bedrag dat vereist was door de Nederlandse wet het Hof oordeelde dat :

"Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid (om een inkomensvoorwaarde op te leggen) aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitleg vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld".

De inkomensnorm die bepaalt wordt door de Vreemdelingenwet, geldt dan ook enkel als een referentiebedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging (of verder verblijf) wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager.

In casu had verweerder moeten oordelen of de referentiepersoon, in aanmerking genomen zijn inkomsten en behoeften, verzoeker kan onderhouden met haar inkomen en het gezinsinkomen. Dat verweerder dit in casu geenszins op een zorgvuldige wijze heeft gedaan en geen rekening heeft gehouden met de inkomsten van verzoeker, zijnde de echtgenoot van de referentie.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De bestreden beslissing is dan ook strijdig met de artikelen 40ter juncto artikel 42, 2e lid Vw. en is tevens onvoldoende zorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.1.2. De Raad merkt op dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet dat een vreemdeling die een geregistreerd partnerschap afsloot met een Belgische onderdaan slechts een recht op verblijf kan laten gelden indien wordt aangetoond dat de te vervoege of begeleiden Belgische onderdaan beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, een voldoende huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Aan de vereiste dat er stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen moeten zijn wordt, overeenkomstig artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, geacht te zijn voldaan *"indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.* Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. *Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."*

De verzoekende partij betwist niet dat zij volgende, door de verwerende partij in de bestreden beslissing opgesomde stukken ter staving van de bestaansmiddelen waarover ze beschikt heeft overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing:

"Volgende documenten worden voorgelegd ter staving van de bestaansmiddelen:

- Uitkeringsattest Bond Moyson dd. 16.02.2021 voor de maanden februari 2020 tot januari 2021*
- Uitkeringsattest Bond Moyson dd. 19.08.2021 voor de maanden januari 2021 tot juli 2021*
- Historiek rekeningen voor de periode mei tot augustus 2021 op naam van de referentiepersoon"*

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing waarom de verzoekende partij met deze voorgelegde stukken niet aannemelijk maakt dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om voor zichzelf en de verzoekende partij in levensonderhoud te voorzien, reden waarom zij concludeert dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarde met betrekking tot de bestaansmiddelen voor gezinshereniging met haar Belgische partner. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing het volgende:

Uit de meest recente gegevens blijkt dat de Belgische referentiepersoon voor de maand juli 2021 € 1173,15 invaliditeitsuitkering ontvangen heeft. Hieruit blijkt dat zij niet over bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient, wanneer vastgesteld wordt dat het inkomen ontoereikend is, een behoefteanalyse te worden doorgevoerd. Uit de voorgelegde historiek blijkt dat zij onder budgetbeheer valt en dat zij voor de maanden juli en augustus 580 euro leefgeld ontvangen heeft via het budgetbeheer om in haar eigen levensonderhoud te voorzien. Dit is onvoldoende om een minimum aan waardigheid voor betrokkenen te garanderen zodat zij niet het risico lopen om ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. De overige vaste kosten (nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele-) communicatie,...) lijken allen door het budgetbeheer betaald te worden. Er is geen zicht op de variabele kosten zoals voeding, kledij, medische kosten, vervoer, etc. Het is redelijk te stellen dat zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico lopen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Er dient in dit kader tevens opgemerkt te worden dat de elementen van het dossier erop wijzen dat de referentiepersoon behoeftig is en niet beschikt over voldoende persoonlijke bestaansmiddelen om in haar levensonderhoud te voorzien. Immers, zij is heden in budgetbeheer (de reden hiervan is heden niet gekend) en zij kan genieten van een lagere huurprijs voor haar sociale huurwoning dewelke afwijkt van de basishuurprijs en werd aangepast aan het inkomen van de huurder. De sociale huisvestingsmaatschappij Volkshaard cvba heeft eveneens geoordeeld dat de referentiepersoon behoeftig is. Een persoon bijkomend ten laste weegt dus nog meer op de bestaansmiddelen van betrokkene. Behoudens bewijs van het tegendeel kan heden geenszins blijken dat referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om met het voor haar beschikbare leefgeld zowel in haar eigen levensonderhoud als dat van betrokkene te voorzien.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarden van artikel 40ter om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

In zoverre de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot het betoog dat zij het niet eens is met deze motivering, wijst de Raad erop dat een loutere ontkenning niet van aard is deze motieven te weerleggen. Zo stelt zij weliswaar dat het bedrag van 580 euro door haar enkel wordt aangewend voor boodschappen, maar zij toont dit geenszins aan zodat de verwerende partij in alle redelijkheid kon oordelen dat op basis van de gegevens waarover zij beschikte niet aannemelijk werd gemaakt dat dit bedrag kan volstaan om te voorkomen dat zij en de referentiepersoon ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel. Waar de verzoekende partij wijst op de bestaansmiddelen die zij zelf genereert en waar zij aan haar verzoekschrift bij de Raad loonfiches van zichzelf voorlegt, kan de Raad slechts vaststellen dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing en naar aanleiding van haar aanvraag bewijsstukken inzake haar eigen inkomsten voorlegde. De onderdelen van het betoog waarin de verzoekende partij tracht aan te tonen dat de verwerende partij gehouden is met de eigen inkomsten van de verzoekende partij rekening te houden is in voorliggende zaak dan ook geheel irrelevant.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat de verwerende partij conform artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse diende te doen, merkt de Raad vooreerst op dat de verwerende partij dit diende te doen op basis van de bescheiden en inlichtingen die de verzoekende partij met het oog op dit onderzoek nuttig achtte en voorlegde. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de vereiste dat toereikende bestaansmiddelen moeten worden aangetoond en dat in voorliggende zaak een behoefteanalyse moet worden doorgevoerd. Er kan dan ook niet worden besloten dat de verwerende partij heeft nagelaten een behoefteanalyse te doen en hierdoor de bepalingen van de artikelen 40ter, § 2, tweede lid, 1° en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet heeft miskend.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat de behoefteanalyse niet correct gebeurde, herhaalt de Raad de vaststelling dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen omtrent haar bestedingspatroon zonder deze te onderbouwen met een (begin van) bewijs. De verzoekende partij kan daarenboven ook niet worden gevolgd waar zij lijkt te willen aangeven dat de verwerende partij had moeten aannemen dat er geen andere kosten zijn dan deze die zij zelf opsomde. Naast de vaste kosten die iemand heeft zijn er immers ook maandelijks allerhande variabele kosten voor kleding, medische zorgen, herstellingen enzovoort. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat zij nooit dergelijke kosten zou hebben. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op onredelijke en ongemotiveerde wijze tot het oordeel kwam dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat het bedrag waarover zij ten gevolge van budgetbeheer vrij beschikken voldoende is om te voorkomen dat zij ten laste zou kunnen komen van het sociale bijstandstelsel.

In zoverre de verzoekende partij van oordeel is dat rekening gehouden diende te worden met de inkomsten die zij zelf genereert bij het uitvoeren van een behoefteanalyse, volstaat het te herhalen dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing en naar aanleiding van haar aanvraag bewijsstukken inzake haar eigen inkomsten voorlegde. Zij kan het de verwerende partij dan ook niet ten kwade duiden, geen rekening gehouden te hebben met deze inkomsten.

De verwerende partij heeft een behoefteanalyse doorgevoerd en heeft op basis hiervan vastgesteld dat de inkomsten van de partner van de verzoekende partij niet toereikend zijn. De door de verzoekende partij verstrekte toelichting laat niet toe te oordelen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid, dat deze beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de artikelen 40ter of 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, of van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur blijkt niet.

Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 merkt de Raad op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit deze bepalingen tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de

feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd is bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker is de echtgenoot van de Belgische referentiepersoon, zodat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat verzoeker de echtgenoot is van de referentiepersoon, zij al jarenlang samenwonen en het gezin van de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt aangezien verzoeker zelf ook werkt, waardoor verzoeker geenszins ten laste zal vallen van de sociale bijstand.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.2.2. Daargelaten het feit dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, dat er dus geen sprake van een scheiding van de familieleden en dat een schending van het recht op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dus niet aan de orde is, is het daarnaast niet betwist dat

de verzoekende partij niet tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat haar enig bestaand recht op verblijf wordt ontnomen. De bestreden beslissing kan bijgevolg niet zonder meer worden beschouwd als een inmenging in haar privé- of gezinsleven die de verwerende partij tot een verdere belangenafweging zou nopen. Uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De verzoekende partij, een tweeënvijftig jaar oude man die aangeeft arbeidsgeschikt te zijn, maakt tevens niet aannemelijk dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat een gezinsleven in het land van herkomst of elders niet mogelijk zou zijn. De Raad benadrukt verder dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat dergelijke buitengewone omstandigheden bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissing een niet toegelaten inmenging in het privé-, gezins- of familieleven van de verzoekende partij vormt of dat er op de verwerende partij een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om haar tot een verblijf in het Rijk toe te laten. Tot een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden besloten.

Artikel 22 van de Grondwet biedt een zelfde inhoudelijke bescherming als artikel 8 van het EVRM. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 22 van de Grondwet blijkt immers dat de grondwetgever *“een zo groot mogelijke concordantie (heeft) nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Aangezien geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden vastgesteld, kan ook niet worden besloten dat artikel 22 van de Grondwet werd geschonden.

Het tweede middel is eveneens ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU